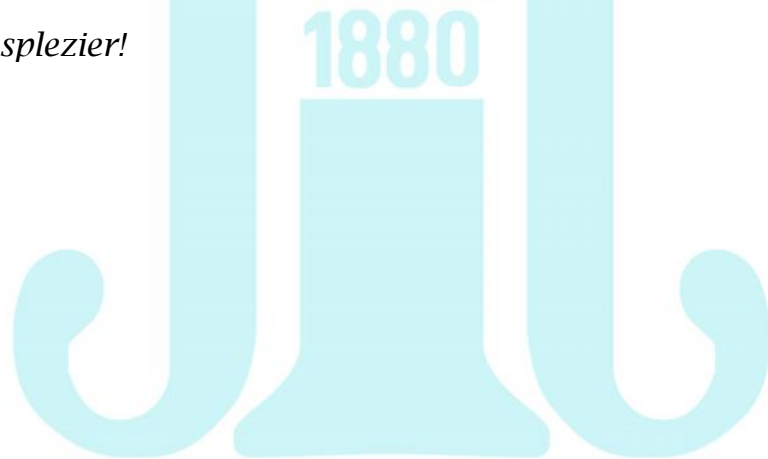

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

MOEDERS HASJIES IS DE BESTE
(La marihuana della mamma e la piu bella)

klucht in twee bedrijven

door

1880
Dario Fo

Vertaling : Filip Vanluchene

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1345

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MOEDERS HASJIES IS DE BESTE* op te voeren moet de naam van auteur *DARIO FO* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/066
ISBN 978-90-385-07507

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 4 heren)

ROSETTE : de moeder, middelbare leeftijd

OPA : haar vader, ± 68 jaar

MARC : zoon van Rosette, ± 20 jaar

FREDDY : neef van Rosette, ± 25 jaar

ERIC : vriend van Marc, ± 20 jaar

MARIANNE : buurmeisje van Rosette

DECOR

Een erg bescheiden appartement. Achterin hangen enkele lakens en hemden te drogen over een of twee wasdraden. Verder een divan, tafel, stoelen, een kookfornuis, kasten, schabben, pompsteen, ouderwets tv-toestel en nog wat levendige rommel.

E E R S T E B E D R I J F

(De scène hangt vol rook. Een oude man en een vrouw van middelbare leeftijd zijn aan het roken. Het is alsof ze in extase zijn. De vrouw is bijna clownesk dik, met opgevlude collant, haar zwart haar draagt zij in een wrong in de hals. De grootvader moet een sympathiek uitziend type opa zijn, d.w.z. géén realistisch of te karikuraal figuur, maar een komisch uitziende sympathieke, kwieke grijsaard. Er wordt aan de deur geklopt. Men hoort de stem van een jongeman.)

MARC : Ma! Pépé! Zijt ge thuis? Doe eens open!

ROSETTE : Nondeverdomme, 't is onze Marc, haast u, steekt alles rap weg.

OPA : Die kiest ook weer de moment om binnen te vallen, 't begon juist goed te komen.

ROSETTE : En gooit die peuk weg... haast u... zet het venster open.

(Zij gooien hun peukjes in een kookpot op het gasfornuis.)

MARC : Ma! Ik hoor uw stem... wat scheelt er? Waarom doet ge niet open?

ROSETTE : Euh... ik kom... Wij komen... ik was op 't wc en pépé was aan 't slapen.

(Zij doet de deur open – Marc, haar zoon, komt binnen. Hij is ongeveer 20 jaar oud.)

Maar wie we daar hebben! Marc! Hoe is 't jongen? 't Werd tijd dat ge weer naar huis kwam, zeg! En, krijgt uw moeder geen kuske meer?

MARC : Ah, dag pépé.

OPA : Eh... wie is er daar? Ah, gij zijt het. Ik was een dutje aan 't doen, ziet ge... ik ben nog niet goed wakker.

MARC : *(hij snuift)* Maar wat riekt dat hier?

ROSETTE : Oh ja... we zijn weer alletwee aan 't roken, maar niet veel... een sigaretje na 't eten...

OPA : Ah ja... een goeie sigaar bevordert de spijsvertering.

MARC : Maar pépé... waart gij dan een sigaar aan 't roken terwijl dat ge sliep?

ROSETTE : Voilà... heel goed, Marc... nu hoort hij het een keer van een ander dat het gevaarlijk is van te roken als ge slaapt... maar hij daar! Vergeet het. Hij gaat nog ne keer heel 't huis in brand steken... hij zegt dat hij beter slaapt met die rook.

(Zij neemt een wasmand en begint her en der in de kamer wasgoed op te hangen. Opa helpt haar.)

MARC : Maar dat is geen reuk van een sigaar, ik ken die geur, dat riekt hier naar hasjies!

ROSETTE : Het riekt hier naar wat?

MARC : Allez pépé, zeg het eerlijk, en gij ook, ma, d'r heeft hier iemand hasjies gerookt.

ROSETTE : Wablief? En wie zou dieën 'iemand' dan wel moeten zijn? Zijt gij niet goed? 't Zal er nog op uitdraaien dat uw moeder en uw grootvader zich drogeren zeker! Als g'alleen maar naar huis gekomen zijt om dat te zeggen... héwel, merci. Mijnheer blijft tien dagen weg, mijnheer gaat zijne gang en dan komt hij naar huis om ons zo 'n complimenten te maken. Tegen wie denkt gij dat ge bezig zijt? Tegen dat langharig gespuis waarmee dat ge hele dagen optrekt zeker...

MARC : Lap, daar hebt ge 't weer... 't langharig gespuis.

ROSETTE : *(tot Marc)* Maar zegt liever eens... hoe kent gij al die dingen zo goed... die geur van hasjies en zo...

MARC : Bah... 'k heb het een paar keer geroken op de fabriek, in de wc's. D'r was er ene die daar elken dag ging roken.

ROSETTE : Den ene of den andere Marokkaan zeker!

MARC : Maar nee, ne gast van hier... hij is in 't bestuur van de socialistische turnkring.

ROSETTE : En hij rookt hasjies?

MARC : Ja.

ROSETTE : Hoort dat aan, 't bestuur van de socialistische turnkring dat zich drogeert.

MARC : Maar ma, houdt nu toch op met al dat gedrogeer... gij maakt dat altijd veel groter dan het is. 'k Heb het u al gezegd toen we d'r vorige keer over gediscuteerd hebben.

OPA : Gij noemt dat een discussie, gij... w'hebben mekaar bijna uitgemoord.

MARC : Dat woord 'drugs' dat is uitgevonden door de heersende klasse en ze gebruiken dat iedere keer als het in hun kraam te pas komt. Als 't er op aan komt dan noemen ze melkchocolat met nootjes ook nen drug. En vroeger in Rusland, als er een boer een sigaar rookte dan sneden ze zijn lippen af met een haagschaar.

OPA : En daarmee konden die sukkelaars niet meer trekken... die smerige russen!

ROSETTE : Begint alstublieft niet over politiek te zeveren, hé!

MARC : En nu is 't zogenaamd de schuld van de hasjies en de marihuana dat de jeugd zich voor niets meer interesseert... in plaats dat al die vetbetaalde politiekers voor interessant werk zorgen, verdomme. Maar nee, ze moeten vergaderen over de gewestvorming.

ROSETTE : Wat heeft die gewestvorming nu met hasjies te maken?

MARC : Alles heeft met alles te maken... ze maken ons wijs wat ze willen. Waarom zeggen ze dat marihuana gevaarlijk is en waarom zwijgen ze over sigaretten en alcohol? Hoeveel sterven d'r niet aan longkanker, hoeveel alcoholiekers zitten er niet in zenuwinrichtingen en waarom zeggen ze niets over kalmeermiddelen en slaappillen, valium en librium en wat weet ik... hoeveel gaan er daar ieder jaar niet aan kapot... maar dat zijn geen drugs... die tellen niet.

ROSETTE : (*Geeft ondertussen opa, die heimelijk een peuk uit de kookpot had opgevist, daar een paar trekken van deed en dan de rook in de pot blies, een dreun.*) Pépé, is 't nu gedaan!

MARC : Wat doet pépé daar? Wat is dat... al die rook die uit die pan komt?

ROSETTE : Da's damp natuurlijk...

MARC : Dat zal wel damp... dat is verdorie...

ROSETTE : (*houdt hem tegen*) Ik heb u al honderd keer gezegd dat ik niet wil dat g'in mijn potten komt kijken als ik aan 't koken ben.

MARC : Allez, kom, ma, koken. Ge zijt niet aan 't koken, dat is rook... hasjies rook!

ROSETTE : Luistert, ge moet nu niet daarover beginnen hé... we waren aan 't discuten over drugs en mijnheer begint over kookpotten... ge ontwijkt de discussie!

MARC : Maar wie ontwijkt er hier wat? Ik zeg simpelweg dat er hier iemand hasjies gerookt heeft... en deze keer ben ik zeker: hasjies of marihuana!

OPA : Ewel ja, ik heb gerookt... en als 't niet geeft, het ijs is nu toch gebroken, dan doe 'k nu voort met mijne joint, rooie Libanon met Turkse kif, fijn snee... vuurwerk, jongen... een raket...

MARC : *(tot zijn moeder)* Pépé rookt marihuana... maar sinds wanneer?

ROSETTE : Al een maand ongeveer.

OPA : Gelijk had ge jongen... dat is nogal wat anders dan een borrel... laat ze maar schrijven dat alle drugs gevaarlijk zijn... ze weten er niets van! Ze hebben het zelf nooit geprobeerd.

ROSETTE : En we hebben ons in jaren al zo goed niet meer gevoeld.

MARC : Maar ma, ge gaat me toch niet zeggen dat gij ook rookt zeker?

ROSETTE : En waarom niet? Is 't misschien aan vrouwen en moeders niet toegestaan dat ze genieten van de weldaden van de natuur?

MARC : Maar waar hebt g'al die spullen gevonden?

OPA : Beh, 't volstaat van een beetje uit uw ogen te kijken... de markt te leren kennen en de leveranciers, de trafikanten... de goei wel te verstaan... de betrouwbare... als g'een zaak wilt opbouwen, moet ge goeie merchandise hebben. Wij bedriegen onze klanten nooit.

MARC : Wat zegt ge... onze klanten? Ge gaat me toch niet vertellen dat ge dat spul verkoopt ook?

ROSETTE : Maar jawel, wij zitten helemaal in de commercie... wij verkopen. Wat is daar nu verkeerd aan?

MARC : Maar allez, dat ge daarvoor in de gevangenis vliegt, dat is er verkeerd aan! Als z'u pakken krijgt ge minimum twee jaar!

ROSETTE : Als z'u pakken, vaneigen... als! 't Volstaat van een beetje uit uw ogen te kijken dat z'u niet pakken. Daarbij, wij verzetten nooit voor meer als 40.000 frank per maan, hé pépé,

MARC : 40.000 frank!!!!!!!

ROSETTE : Maar ja, als wij iedere maand de 40.000 halen dan is dat juist genoeg om er ons eigen verbruik uit te slaan... wij moeten er niet rijk van worden.

OPA : Zes sticks per dag... ik heb niet meer nodig.

MARC : Wablief? Zes sticks per dag?

Maar gijlie zijt niet goed just! Dat is veel te veel, ge gaat er ziek van worden... ik rook al zo lang maar meer als drie sticks per dag, dat heb ik nog nooit gedaan!

OPA : Maar vaneigen, ge zijt nog jong, ge kunt gij daar zo goed nog niet tegen.

MARC : Maar, dat zijn toch geen dingen om mee te lachen. Maar zeg liever eens... aan wie verkoopt ge zo allemaal? Ge moet verschrikkelijk opletten, de politie heeft tegenwoordig overal verklikkers zitten.

ROSETTE : Slaapt maar op uw twee oren... wij verkopen alleen aan mensen uit de wijk... huisvrouwen, gepensioneerden, mensen die doppen. Zijt maar zeker dat die niet voor de politie gaan werken.

MARC : Maar, die gepensioneerden en die huisvrouwen, kunnen die dat allemaal wel betalen?

ROSETTE : Beh, ze zijn wat zuiniger met den Ariel en met de Nescafé, en als ze echt slecht bij kas zitten dan regelen we dat wel... ze krijgen een grammeke op krediet of zomaar voor niets, dat is een kwestie van solidariteit... ge moet iets over hebben voor uwe medemens...

OPA : Jamaar, d'r zijn er toch die overdrijven... ziet hier, Vandewalle al twee weken niets meer betaald... Mattijs... 14 grammen... Derover... die heeft zijne naam niet gestolen, 82 grammen heeft hij al op krediet gekregen... *(boek)*

ROSETTE : Als ik er nog aan denk hoe ziek dat ik er mij in gemaakt heb toen da'k te weten was gekomen dat gij hasjies rookte... 'al d'offers dat w'ons getroost hebben om hem te kunnen laten studeren... nu gaat hij zichzelf kapot maken met drugs! Wij die hem met zoveel zorgen gekweekt hebben!'

OPA : w'Hadden beter van 't begin af iets anders gekweekt!

MARC : Wat gekweekt?

OPA : Cannabis! Marihuana!

ROSETTE : Rooie Libanon... laat hem onze kweek eens zien vader...

OPA : 't Is maar een woord... 't is nu juist tijd voor 't sproeien en voor de straling...
Ziet ne keer wat een paradijs!

(Rosette en opa halen fruitkistjes van het balkon, ze zijn opgevuld met aarde en staan vol minuscule plantjes.)

Nog maar een paar dagen gezaaid, dees hier en ze komen al uit... zie eens hoe lief...

MARC : Wat is dat?

ROSETTE : Kende gij dat echt niet? Dat is marihuana! Binnen een week staan die ne meter hoog!

MARC : Kweekte gijlie marihuana?

ROSETTE : Maar natuurlijk... en 't is kwaliteit, hé... niet gespoten, pure natuur, zuivere biologisch gekweekte cannabis!

MARC : Maar allez ma, dat kan toch niet... de marihuana die g'hier in die bloempotten kweekt, die werkt toch niet... ge kunt die plantjes wel kweken maar die zijn veel te zwak om er een beetje effect van 't hebben, die hallucinogene stoffen werken niet... Cannabis moet een warm vochtig klimaat hebben.

ROSETTE : Maar Marc toch, wij weten dat ook... wij sproeien drie keer per dag en voor de warmte hebben w'ook alles voorzien... pépé, pakt de lampen efkes.

(Opa komt eraan met twee ouderwetse infraroodlampen en een haardroger.)

OPA : Hier zie, de zon en de maan...

ROSETTE : Voilà, zie, warme lucht, dat werkt perfect.

MARC : En voor wat dient dieën haardroger?

ROSETTE : Dat is voor de wind... de tropische lucht...

OPA : Warme zuidenwind... maritieme anticyclonale depressie, tropische rukwinden.

Bezoek het betoverende Afghanistan en zijn bloeiende hasjies velden...

ROSETTE : We zouden nog zo ne spiegel moeten hebben, in aluminium voor de warmte te weerkaatsen gelijk bij die van hierboven.

MARC : Bij wie? Bij Belmans?

ROSETTE : Ja, den Isidoor.

MARC : Hoe dat? Kweekt die ook al?

ROSETTE : Maar jongen... die! Dat is een plantage... binnenkort krijgt hij nog subsidie omdat hij een groene zone aan 't aanleggen is.

OPA : Die is verplicht van door zijn venster te pissen, want hij heeft zelfs zijn wc volgezet, en de lavabo... alles staat vol, het balkon, de vensterbanken, zelf 't park van zijne kleine... oh, ge zoudt die moeten zien rondkruipen in zijn park, tussen al die struiken en zingen dat hij doet!

MARC : Moest ik het in de gazet lezen, ik zou het niet eens geloven... maar hoelang zijde daar al mee bezig?

ROSETTE : Met wat? Met zelf te kweken of helemaal van 't begin?

MARC : Helemaal van 't begin.

ROSETTE : Ja, wel dat was die keer... een maand of zo geleden voelde pépé zich niet goed... ik zag op uw nachttafel een wit pilleke liggen en ik dacht dat zal wel een aspirine zijn en ik geef dat aan pépé. Er gaat wat tijd voorbij en pépé begint ineens heel aardige dingen te zeggen.

OPA : Ja, d'r begonnen precies van alle rare dingen te gebeuren in mijn hoofd... en mijne nek begon uit te rekken... mijn armen en mijn benen werden langer en langer... en ze begonnen dooreen te draaien, ik zat met mijn voeten door 't venster en met mijn armen bij de frigo... Plezant, jongen. Ik deed zo met mijn hand... djoef, djoef... allemaal handjes 't een na 't ander, precies vertraagde film... maar schoon... en dan die kast... die kast stond ginder en ze begon vooruit te rijden... just gelijk nen tram. Ting... ting... ik wilde instappen maar d'r zat veel te veel volk op... ik dacht, ik zal de volgende kast pakken. En ineens zwaait de deur van de kast open... ik kijk in die spiegel en ik zie d'r ene staan, die ongelooflijk goed op mij lijkt en die staat zo naar mij te kijken, met zo 'n ogen. En ik zo... 'Wat staat gij daar zo naar mij te gapen... maakt dat ge weg zijt'. En hij antwoordt: 'uw kaartje alstublieft'. Ik bekijk hem goed... dat was ikke zelf, verkleed in controleur van den tram!... 'uw kaartje alstublieft, meneer!' – 'Zijde gij niet goed wijs? Moet ik nu al een kaartje hebben om in mijn eigen kast te kruipen...' En ik voel de mensen achter mijne rug duwen en drummen... zo hard dat ik in de kast terechtkom, de deur zwaait toe en ze begint te rijden.

ROSETTE : Echt waar... en een kabaal dat hij daarbinnen begon te maken en maar roepen: 'Maar nee, ik heb geen kaartje... 'k moet toch niet betalen in mijn eigen kast! Ik haal er de politie bij'.

OPA : Ja, en toen is er ne gendarm gekomen, hij heeft mij de boeien aangedaan en ik moest mee naar den bureau. Ze sloten mij op in een cel met een klein raamke met tralies... en ineens komt er een vent van een jaar of vijftig uit het sleutelgat gekropen... ik zeg: 'Wie zijde gij, wat komt gij hier doen in mijn cel?' 'Ik ben Graindorge, zegt hij, den advocaat van den duivel... ik kom u verlossen... ge weet het misschien zelf niet maar gij zijt nen terrorist... ik help u ontsnappen en daarna gaan we tezamen Tindemans ontvoeren... leve de revolutie.

ROSETTE : Ik moet u toch niet vertellen hoe dat dat gekomen is hé Marc... gij weet zelf wel dat dat pilleke geen aspirine was maar L.S.D.!

MARC : Ja, ik had L.S.D. op zak... Maar waarom hebde mij daar niets van verteld?

ROSETTE : Ik wou het u zeggen... maar w'hadden weer eens ruzie, ge weet het toch nog dat ik zei: 'We weten dat gij verdovende middelen pakt' en 't was direct van: 'dat zijn mijn zaken... dat gaat u niet aan, ik doe wat da'k wil... salut!'

MARC : Ja, ik ben het afgestapt toen...

ROSETTE : Ik was wel wat uit mijn lood geslagen, maar daarna heb ik gezegd... onze Marc heeft misschien toch gelijk... wij verstaan hem niet... we moeten alles wat hij doet en meemaakt zo goed mogelijk proberen te verstaan en dat kan alleen door het zelf ook te doen... en toen heb ik besloten van marihuana te gaan roken... Weet ge wat, we rollen wij ons samen een lekkere dikke joint... zet gij u op uw gemakke, ik zal daar ne keer voor gaan zorgen...

MARC : Maar nee, ma, alstublieft nee...

ROSETTE : Wat is me dat, uw bloedeigen moeder die een joint voor u rolt, van den allerbeste hasjies en gij wilt dat niet... allez, geen complimenten, moeders hasjies is de beste op de wereld!

MARC : Nee, echt ma, ik heb geen goesting.

ROSETTE : Met uw maten zit ge heelder dagen te roken en hier thuis hebt ge geen goesting... zegt dan maar ineens dat ge van uwen thuis niet meer wilt weten!

MARC : Maar nee ma, ge moet dat verstaan, ik ben niet in de stemming, met al hetgeen ge mij hier vandaag verteld hebt. 'k Zou liever een kleinigheidje eten als dat gaat.

ROSETTE : Maar vaneigens... direct zie... dedju... d'r is niets in huis, geen vlees, geen patatten, niets!

OPA : Ah ja, 't is al wel drie dagen geleden dat we nog naar de winkel geweest zijn...

MARC : Hebt ge in drie dagen niet meer gegeten?

ROSETTE : Als ge rookt dan hebt ge minder eetlust, dat is bekend.

OPA : Jamaar, dat is niet waar, absoluut niet! Soms hé, als ik een waterpijpke gestopt heb dan krijg ik nen honger... zo nen honger, da'k wel de poten van de tafel zou kunnen opeten.

ROSETTE : Zie maar hoe dat hij er heeft zitten aan knagen... en die tafel was zo goed als nieuw! Wat zoude gij nu toch kunnen eten, laat mij eens denken...

OPA : De poten van 't buffetkaske die zijn nog heel, daar heb ik nog niet aan gezeten...

MARC : Weet ge wat... zet gijlie water op... ik ga naar de winkel iets halen...

OPA : Nee, nee, laat mij naar die winkel gaan... ik geef die serveuse drie grammen in de week en daarmee heb ik daar mijne procent. En daarna gaan we d'r ons een rollen... zo ne kastaar miljaar... *(af)*

ROSETTE : Ziet ge hoe goed dat pépé zich voelt, 't is nen andere mens geworden. En ik heb me nooit beter gevoeld. Weet ge dat ik geen librium en geen valium meer pak... vroeger was dat hier een halve apotheek. 's Nachts pillen om te kunnen slapen, overdag om wakker te blijven... maar daar werd ik dan zenuwachtig van, dus moest ik kalmeermiddelen pakken. Ge weet toch hoe overspannen da'k was van al die nachtdiensten in dat smerig hospitaal en al die overuren...

MARC : Ah ja, en doet ge nu nog nachtdiensten?

ROSETTE : Nee, dat is gedaan.

MARC : En overuren?

ROSETTE : Ook niet meer. Ik ga niet meer werken... ik ben afgedankt...

MARC : En waarom?

ROSETTE : Wegens gebrek aan werklust... Ja natuurlijk; d'r waren dagen dat ik zo 'n 15 joints rookte en den dag d'rop liep ik er dan vaneigens niet al te fris bij en had ik niet teveel goesting om kuisvrouw te spelen voor de dokters en de

nonnen... want daar kwam het altijd op neer... verpleegsters... alleen maar goed om 't vuil werk te doen... ik had daar genoeg van...

MARC : Waar leeft ge dan van?

ROSETTE : Met de kwekerij, de verkoop en een zaakske links en rechts... w'hebben het beter als vroeger.

MARC : Ik ben weg...

ROSETTE : En waarom?

MARC : 't Enige waarover ge nog kunt klappen is marihuana, stoffen en waterpijpen... al de rest interesseert u niet meer... weet ge dat de plannen goedgekeurd zijn om dees gebouw hier af te breken... ze breken alles af en ze gaan hier een nieuw politiegebouw en een supermarkt bouwen, binnen een paar weken rijden z'hier met bulldozers binnen en gij zult van niets weten... vroeger zoude Boudewijn uit zijn kasteel gaan ranselen zijn en nu weet ge d'r nog niet eens van...

ROSETTE : Ah, gaan ze onzen blok afbreken...

MARC : Hoe is dat mogelijk zeg!

(Men hoort een vrouwenstem: Marianne.)

MARIANNE : Is er geen belet, mag in binnenkomen?

ROSETTE : Marianne? Komt maar binnen, Marc is juist thuisgekomen...

MARIANNE : Ah... dag Marc...

MARC : Marianne... komt binnen... euh... zet u. *(Hij schuift haar een stoel toe.)*

ROSETTE : Hebt gij daar al iets over gehoord, Marianne, dat ze den blok hier gaan afbreken?

MARIANNE : Maar ja... 't is d'r mee dat ik hier ben, 'k heb horen zeggen dat het definitief is en dat ze d'r zelfs binnen een week of vier gaan aan beginnen... we moeten allemaal verhuizen!

ROSETTE : De bandieten... maar dat gaat zomaar niet gebeuren... dat ze durven afkomen, kokend frietvet krijgen z'op hunne kop.

MARIANNE : We zijn naar 't gemeentehuis geweest en de schepen heeft gezegd dat het 't verstandigste is van geen weerstand te bieden... want dan gaan z'ons misschien nog ne verhuispremie geven.

ROSETTE : Verhuizen? En waar naartoe?

MARIANNE : Wel, de schepen zei dat er huizen vrij zijn op Diependaal, daar bij 't vliegveld...

ROSETTE : Watte... Diependaal? Dat zijn geen huizen dat zijn konijnenkoten... die staan al bijna tien jaar leeg, de pannen waaien van de daken, de plaaster valt van de muren... Ik heb daar indertijd een jaar gewoond... Als 't regent lopen de riolen over... als g'op 't gelijkvloers woont staat uwe vloer om de veertien dagen onder 't rioolsap... en boven juist van 't zelfde... Diependaal... De naam zegt het zelf, dat ligt helemaal in de laagte... Als 't lang regent dan begint dat principe van de communicerende vaten te spelen... den blubber in de riolen begint te stijgen langs de buizen naar omhoog... en ineens komt het aan uw wc en ploef, het spuit er uit als de petrol uit nen boortoren... een fontein van... 'k zal maar niet zeggen van wat...

MARC : Maar enfin ma, ge zijt weer aan 't overdrijven.

MARIANNE : Ja Rosette... zo erg is 't toch ook niet?

ROSETTE : Ah nee... Weet gij dat het ne keer gebeurd is, met springtij op de Schelde, dat z'ons met bootjes zijn moeten komen halen of we waren daar allemaal verdronken! z'Hebben ons dan doen logeren in d'een of d'andere school, midden in de winter, zonder verwarming alstublieft, 't was die keer dat Marc bijna dood was...

MARIANNE : Hoe datte...

ROSETTE : Maar ja, die school was niet verwarmd en na twee dagen zijn wij allemaal, al die gezinnen die geëvacueerd waren, naar 't gemeentehuis vertrokken... Daar was 't natuurlijk wel warm. w'Hebben ons daar g'installeerd met veldbeden en slaapzakken in de bureaus van den burgemeester en van de schepenen... daar was 't perfect! Er stonden koffie machines en frigo's vol schuimwijn en ansjoviskes en olijven en kasten vol chips en nootjes en kaaskoekskes... ge ziet van hier dat wij d'r afgebleven zijn, we waren allemaal dood van den honger...

MARIANNE : Ah ja, z'hebben dat toen op tv laten zien.

ROSETTE : Maar de volgende dag is de gendarmerie gekomen met camionetten en luidsprekers, zo van: "dit is de laatste waarschuwing aan de bezetters... gelieve onmiddellijk het gebouw te ontruimen, zoniet zal er geweld gebruikt worden."

En wij natuurlijk allemaal van boven, vanuit de vensters... “Durft eens afkomen broekschijters... ge krijgt al de schrijfmachines op uwen donder!” Vijf minuten daarna... een traangasgranaat binnen... en d’r was een kind bij dat astma had... van dat gas begon dat stuiptrekkingen te krijgen. En ik riep nog tegen een van de gendarmen die kwamen onderhandelen zo van: “Moordenaars, met al uw gasbommen... dat kind ligt hier te sterven!” “’t Is uw eigen schuld!” riep hij, “ge moet uw kinderen maar thuislaten als ge ’t stadhuis komt bezetten.” “Mijn huis staat vol water.” “Als uw huis vol water staat moet ge maar geen kinderen kopen!” “Ah bon!”, zei ik, “als ge dus een huis hebt dat om de vijf voet overstroomt dan moogde dus geen kinderen kopen, en niet trouwen ook waarschijnlijk en niet geboren worden ook niet... want vroeg of laat komt gijlie ons toch vergassen... alleen als ge een fatsoenlijk huis hebt dan moogt ge ’t stadhuis komen bezetten... gelijk dien baviaan van nen burgemeester die mag hier wel op ons kosten champagne zitten drinken en olijven vreten...” Ineens gaat er een sirene en ze komen wel met vijftig man binnengestormd... met helmen, matrakken en schilden, precies ouwe Belgen... d’r staat er ineens één voor mijn neus... gereed om met zijn matrak te slaan en ik zie zijn gezicht... ik denk... tiens... die heb ik nog gezien. ’t Was de Freddy, de zoon van mijn zuster. “Maar Freddieke... wat doet gij hier!” – Ge moet weten... toen dat hij juist geboren was is mijn zuster lang ziek geweest en toen heb ik voor hem gezorgd. Enfin, totdat hij een jaar of tien was ben k’ik zowat zijn tweede moeder geweest... “Ah, tante Rosette”, zegt hij... “k ben nu bij de gendarmen!” “En gij komt ons hier buitenslaan... wij... uw bloedeigen familie... ikke, uw tante Rosette... uw tweede moeder.” “Jamaar, tante, w’hebben wij ons bevelen.” Op ’t zelfde moment komt er nen officier binnen en die roept: “Buiten, klopt ze d’r allemaal uit!”... en die arme Freddy, precies of hij van een wesp gestoken is, die begint te slaan en te brullen en te knuppelen, de tranen stonden in zijn ogen... ik zag dat wel maar hij kon niet anders... in de grond is ’t gene slechte jongen... maar ja... en maar meppen met die matrak... Mijne schouder ontwricht en overal blauwe plekken en Marc die dan juist twee dagen daarvoor zijn amandelen uitgehaald was die heeft ne klop gekregen in zijnen hals... en lap dat begon te bloeden in zijn keel... een infectie... voor ’t zelfde geld kon hij d’r aan doodgegaan zijn...